

אמָר רבי יוסף, **תְּרִגְוֹלָא אֲוֹכֶמָא לְמַאי נַפְקָא.** אמר ליה רבי יהודה, כל מה שעבד קדשא בריך הוא באראעא, כלחו רמיון בחכמיה, בר דבני נשא לא ידע. **הָרָא** הוא דכתיב, (תהלים קד) מה רבו מעשיך ה' בכם בחכמיה עשית מלאה הארץ קניינה, ומשום דאתעבידו בחכמיה, כלחו רמיון בחכמיה.

וּתְרִגְוֹלָא אֲוֹכֶמָא, תגינן, לית דינא שרייא אלא באתר דהוא זיניה. **וְאֲוֹכֶמָא מְסֻטָּרָא** דдинא קאתי. ובגין קה, בפלגות ליליא מפש, בד רוחא דסטרה דצפון אתער, חד שלחו בא נפיק, ובטעש תחות גדרפי דתריגולא, זקורי. וכל שבען **בְּתִרְגּוֹלָא אֲוֹכֶמָא,** דאתבעזון יותר מאחרא.

אוֹף הבא, **בְּשֻׁעַתָּא דְּדִינָא דְּבָר נֵש יִתְעַר,** שاري זקורי ליה, ולית דידע ליה, בר ההוא בר נש

לשון הקידוש

בחכמיה.

ויתרגול השחר, שניינו, אין דין שורה אלא במקום שהוא מינו, ושוחט בא מצד הדין. ולבן בחוץ הלילה מפש, בשפטתעוררת רות של צד צפון, שלחבת אחת יוצא ומפה תחת גגפי התרגול והוא קורא. וכל שבען בתרגול שחר, שפטוב (תהלים קד) מה רבו מעשיך ה' בכם בחכמיה, רק שבני אדם לא יודעים. והוא שפטוב (תהלים קד) מה רבו מעשיך ה' בכם בחכמיה עשית מלאה הארץ קניינה.

אַפְּ בָּאָן, בשעה שדין האדים יותר,

קורא התרגול ואומר, (ירמיה ט מ) מי לא יראך מלך הנזירים כי לך יארחה לנו. אמר רבי יוסף, תרגול שהר למה יוצא? אמר לו רבי יהודה, כל מה שעשה הקדוש ברוך הוא באארץ, הכל רמו שפטוב (תהלים קד) מה רבו מעשיך ה' בכם בחכמיה עשית מלאה הארץ קניינה. ומשום שנעשה בחכמיה עשית מלאה הארץ קניינה.

דשכיב. דתניין, בשעתא דבר נש שביב, ודינא שרייא עלייה לנפקא מהאי עלמא, אתוספת רוחא עלאה ביה, מה דלא הוה ביומי. ובין דשרא עלוי ואתקבק ביה, חמיה מה דלא זכה ביומי, משום דאתוספת ביה ההוא רוחא. ובד אתוספת ביה וחמא, בדין נפיק מהאי עלמא, הדא הוא דכתיב, (תהלים קד) תוספת רוחם יגעוון ואל עפרם ישובון. בדין כתיב, (שמות לג) כי לא יראני האדם וחי, בתייהו לא זכאנ, במייתתזון זכאנ.

תאנא, בשעתא דבר נש מית, אתיהיב ליה רשותא למתחמי, וחייב גביה קריבו וחברוי מההוא עלמא, ואשתמודע להו. וכלהו גליפין בדיזקניהם במה דהו בהאי עלמא. אי זכאה ההוא בר נש, כלחי חראן קפיה, ומקדמי ליה שלם.

לשון הקודש

יגעוון ואל עפרם ישובון. אן בתרוב (שמות לא) כי לא יראני האדם וחי. בתייהם לא זכאים, במייתתם זכאים. למדני, בשעה שאדם מת, נתנה לו רשות לראות, ורואה אצל קרוביו וחבריו מאותו העולם, ונודע להם, ובולם חקוקים בך מיתתיהם במו שחיו בעולם הנז. אם צדיק אותו האיש, בכלם שטחים לפניו ומקדמים לו שלום.

מתחילת וקורא לו, ואין מי שידוע בו, פרט לאותו איש ששוכב. שנינו, בשעה שהאיש שוכב והدين שרוי עליו להוציא מהעולם הזה, אתוספת בו רוח עליונה מה שלא היה בימי, ובין שוחרה עליו ונרבكت בו, רואה מה שלא זכה בימי, משום שתוספת בו אורחה ובשהותה, ובשם התוספת בו ורואה, אן יוצא מהעולם הזה. וזה שבתוב (שם) תספ רוחם

וְאֵי זֹבֶחַ לֹא תָוִי, לֹא אֲשַׁתְמֹדֶעַ גַּבְיהָ, בְּרַמְאִינּוֹן
תְּיִבְזָא, דְּטֶרֶדֶין לֹזֶן בְּכָל יוֹמָא בְּגִיהָנָם. וּבְלָדוֹ
עַצְיבִּין, וּפְתַחַין בָּנוֹי וּמְסִימִין בָּנוֹי. וּסְלִיק עִינּוֹי,
וְחַמָּא לֹזֶן בְּטִיסָא דְּמִסְתָּלָקָא מִן נִירָא, אָוֹף הַכִּי, הוּא
בְּפִתְחָה, וְיוֹי.

תְּנִיא, בְּשֻׁעַתָּא דְּנַפְךָ נְשַׁמְתִּיהָ דְּבָר נִשְׁ, אַזְלִין
כְּלָהוּ קְרִיבוֹי וְחַבְרוֹי דְּהַהוּא עַלְמָא עַם
נְשַׁמְתִּיהָ, וּמְחוֹזִין לִיהְ אַתְּרָא דְּעַדְיָנָא, וְאַתְּרָא
דְּעַונְשָׁא. אֵי זֹבֶחַ תָוִי, חַמְיִ דְּזִבְתִּיהָ, וּסְלִיק וִיתְבָּ
וְאַתְּעַדְןָ בְּעַדְיָנָא עַלְאָה דְּהַהוּא עַלְמָא. וְאֵי לֹא תָוִי
זֹבֶחַ, אֲשַׁתְּאָרָת הַהִיא נְשַׁמְתָּא בְּהָאי עַלְמָא, עַד
דְּאַטְמִיר גּוֹפָא בְּאַרְעָא. בֵּין דְּאַטְמִיר, בִּמְהַ גְּרָדִינָן
דְּגַמּוֹסִין אַתְּדָן בִּיהְ, עַד דְּמַטָּא לְדוֹמָמָה, וְעַלְיִין לִיהְ
בְּמִדּוֹרֹי דְּגִיהָנָם.

לשון הקודש

וְאֵם אִינוֹ צְדִיק, לֹא נֹדָעִים אַלְיִ. פְּרַט
לְאוֹתָם הַרְשָׁעִים שְׁטוֹרְדִּים אֹתוֹתָם בְּכָל
יּוֹם בְּגִיהָנָם, וּכְלָם עַצְובִּים וּפּוֹתְחִים בְּיוֹ
וּמְסִימִים בְּיוֹ, וּמְרִים עִינּוֹי וּרֹאָה אֹתוֹתָם
בְּמוֹ גַּז שְׁעוֹלָה מְהֹאש. אָפְּכָה הַוָּא
פּוֹתֵחַ וְיִ.

לְמִדְנָה, בְּשַׁעַה שְׁיוֹצָאת נְשַׁמְתָּה הָאָדָם,
הַזּוֹלְכִים בְּלִקְרָבָיו וְחַבְרוֹיו שְׁבָאוֹתוֹ עַולְם.

אמֶר רבי יהודה, **כֵל** ז' יוֹמִין, **נְשָׁמְתָא** אַזְלָא
מִפִּתְחָה לְקִבְרִיה, **וּמִקְבְּרִיה** לְבִיתָה,
וְאַתְּאַבְלָת עַלְיוֹ (דף ר' יט ט"א) **דְגֻפָא**. **דְכַתִּיב**, (איוב יד) **אֲךָ**
בְשָׁרוֹ עַלְיוֹ **יְכָבֵב** וּנְפַשּׂ עַלְיוֹ **תְּאַבֵּל**. **אַזְלָא** **וַיַּתְבָא**
בְּבִיתָה, **חַמֵּי** לְכַלְחוֹ **עַצְיָבוֹן** **וּמִתְאַבְלָא**.

תָּגָנָא, בֶּתֶר ז' יוֹמִין, **נוֹפָא** **הַוִּי** כִּמֵּה **דְהֹוָה**, **וּנְשָׁמְתָה**
עַלְתָּה **לְדוֹבְתָּה**, **עַלְתָּה** **לְמִעְרָתָה** **דְכַפְלָתָה**,
חַמָּאת **מֵה** **דְחַמָּאת**, **וּעַלְתָּה** **לְאַתְרָה** **דְעַלְתָּה**, **עַד**
דְמַטָּת **לְגַן** **עַדָּן**, **וּעַרְעָת** **לְכַרְזָבִים**, **וּשְׁנָנוֹ** **דְחִרְבָּא** **דֵי**
בָּגַן **עַדָּן** **דְלַתְתָּה**. **אֵי** **וּבָאָה** **הַוָּא** **דְתִיעֵיל**, **עַלְתָּה**.

תָּגָנָא, **אַרְבָּע** **סְמִכִּין** **וּמִגְּינִין**, **וְחַד** **דִיּוֹקְגָּא** **דְגֻפָא**
בִּידֵיָהוּ, **מַתְלַבְשָׁא** **בִּיה** **בְּחִדּוֹתָה** **וּתְיִתְבָתָה**
בְּהַחְוָא **מַדְזָרָא** **דְגַן** **עַדָּן** **דְלַתְתָּה**, **עַד** **וּמְנָא** **דְאַתְגּוּר**
עַלְהָה. **לְבַתָּר** **כְּרוֹזָא** **קָרִי**.

לשון הקוריש

אמֶר רבי יהודה, **כֵל** שְׁבָעַת הַיָּמִים
נְשָׁמָה הַוְלָכָת **מִהְבִּית** **לְקִבְרוֹ** **וּמִקְבְּרוֹ**
לְבִיתָה, **וּמִתְאַבְלָת** **עַלְיוֹ** **עַל** **הַגּוֹף**, **שְׁבָרָה**
(איוב יד) אֲךָ בְשָׁרוֹ עַלְיוֹ יְכָבֵב וּנְפַשּׂ עַלְיוֹ
תְּאַבֵּל. **הַוְלָכָת** **וּוֹשְׁבָת** **בְּבִיתָה**, **וּרֹאָה**
אֶת **בְּלָם** **עַצְוּבִים** **וְאַבְלִים**.
לְמִדְגָּא, **אַחֲרָה** **שְׁבָעָה** **יָמִים** **הַגּוֹף** **נְהִיהָ**
בָּמוֹ **שְׁהִיהָ**, **וּנְשָׁמְתָה** **עוֹלָה** **לְמִקְומָה**.
נְכַנֵּת **לְמִעְרָת** **הַמְכְפָלָה**, **רוֹאָה** **מָה**

וְעַמּוֹדָא דְתִלָּת גּוֹנִי אָזֶדֶן, וְהַהוּא עַמּוֹדָא אֲתָקָרִי, מִכּוֹן הַר צִיּוֹן דְבָתִיב, (ישעה ד) **וּבְرָא ה' עַל כָּל מִכּוֹן הַר צִיּוֹן וְעַל מִקְרָאָה עָנָן יוֹמָם וְעָשָׂן וְנוּ). סְלִקָּא בְּהַהוּא עַמּוֹדָא לְפִתְחָה דְצָדָקָה. דְצִיּוֹן וַיְרוֹשָׁלָם בֵּיה.**

אֵי זָכִי לְסַלְקָא יְתִיר, טָב חַוְלָקִיה וְעַדְבִּיה, לְאַתְדְּבָקָא בְגַו גּוֹפָא דְמִלְכָא. וְאֵי לֹא זָכִי לְסַלְקָא יְתִיר, בְתִיב, (ישעה ד) וְהִיה הַגְּשָׁאָר בְצִיּוֹן וְהַגּוֹתָר בַּיְרוֹשָׁלָם קָדוֹש יֹאמֶר לוֹ. וְאֵי זָכִי לְסַלְקָא יְתִיר, זְבָא הַזָּא. דְזָכִי לִקְרָא דְמִלְכָא, וְלְאַתְעַדְנָא בְעַדּוֹגָא עַלְאָה, דְלַעַילָא מִאָתָר דְאָקָרִי שָׁמִים. דְבָתִיב, (ישעה נה) אֹז תִּתְעַנֵּג עַל ה', עַל ה' דִינָקָא. זְבָא חַוְלָקִיה דְמָאן דְזָכִי לְחַסְדָּדָא, דְבָתִיב, (תהלים קח) בַי גְדוֹלָל מַעַל שָׁמִים תְּסֻךָ.

לשון הקורש

וְעַמּוֹד של שלשה גּוֹנִים מִזֶּדֶן, ואותו העמוד נקרא מכוון הר ציון, שכתוב (ישעה ד) וּבְרָא ה' עַל כָּל מִכּוֹן הַר צִיּוֹן וְעַל מִקְרָאָה עָנָן יוֹמָם וְעָשָׂן וְנוּ). עליה באוטו העמוד לפתח של אדק שציוון וירושלים בו. אם זכה לעלות יותר – טוב חלקו ונזרלו להזכיר ברוח הנופה של חטף, ואם לא זוכה לעלות יותר – כתוב (שם) ויה

שָׁמִים חַסְדָּה.

ובְּכִי עַל הַשָּׁמִים הוּא, וְהָא בְּתִיב, (תהלים נז) כִּי גָדוֹל
עַד שָׁמִים חֶסֶדךְ. אמר רבי יוסי, אית חסד,
וְאית חסד. חסד עלאה, וחסד תחתאה. חסד עלאה
מעל שמים הוא. חסד תחתאה, הוא דבתי, (ישעה מה)
חסדי דוד הנאמנים, ובהען בתיב עד שמים.

תניא, אמר רבי יצחק, בתיב, (תהלים קי) אם הבנים
שמחה הלויה, אמא יודיעא, הבנים מאן
איןון. אמר רבי שמעון, הא תנינן, תרין בגין אית
לקידשא בריך הוא, חד דבר וחד נוקבא. דבר,
יהביה ליעקב, דבתי, (שמות ז) בני בכורי ישראל,
ובתיב, (ישעה מט) ישראל אשר לך אתפאר. בת, יהבה
לאברהם, דבתי, (בראשית כד) וזה ברך את אברהם בכלל,
בת היה לה לאברהם, ובכלל שמה.

לשון הקודש

ובְּכִי עַל הַשָּׁמִים הוּא, וְהָרִי בְּתוֹב (שם ט) כִּי
גָדוֹל עד שמים חסדך? אמר רבי יוסי, יש
חסד וייש חסך, חסך עליון וחסך תחתון.
חסך עליון הוא מעל השמים, וחסך
תחתון הוא שבותוב (ישעה מה) חסדי דוד
הנאמנים, ובאללה בתרוב עד שמים.
למדני, אמר רבי יצחק, בתוב (תהלים קי)
אם הבנים שמחה הלויה. ואם HIDOUA.
הבנייה מי הם? אמר רבי שמעון, הרי

וְאַמְאָה רבייעא עליהו, דינקא להו, ועל האי כתיב,
(דברים קד) לא תקח האם על הבנים. ותגינו,
לא יסגי בר נש חובוי לחתא, בגין דיסתלק אמא
מעל בנים. ובתיב, (ויקרא יט) אמא היא לא תגלה ערotta,
וועי למאן דגלי עריתה.

ובד פיבין בני עלמא, ואסגין בזוכותא קמי קדשא
בריך הוא, ואמא תבת ובסיא על בנים, כדין
אתקורי תשובה. מאי תשובה. דא תשובה דאמא
dotbat bekayomha, ובדין כתיב, (תהלים קי) אם הבנים
שמחה, אם הבנים ודי. ועל דא, לא לפטר איניש
מפריה ורבייה, עד דאולדין בן זבת.

תנייא אמר רבי יצחק, כתיב, (תהלים כו) להזות בנים
ה', ולבקר בהיכלו, מיאובתא דצדיקיא
למחמי דא, ואות אמרת על ה'. אמר רבי שמעון,

וְהִאֵם רׂוֹבֶצֶת עַלֵּהֶם, שׁמִינִיקָה אֹוְתָם,
ועל זה כתוב לא תקח האם על הבנים.
ושגנינו, אל ירבה האדם חטאוי למטה,
כדי שתסתלק האם מעל הבנים, וכתרוב
(ויקרא יט) אמא הוא לא תגלה ערotta. אווי
למי שמנללה ערotta.

שנינה, אמר רבי יצחק, כתוב (תהלים כו)
להזות בנים ה' ולבקר בהיכלו. תשוקת
לפניהם הקירוש ברוך הוא, והאם שבה